

A Messiás békéje

Ha kimondjuk a szót, hogy „ünnepe”, s megpróbáljuk jelentését felidézni magunkban, akkor az otthon melege, a sütemények illata, a családi közösség meghitt békessége idéződik fel lelkünkben. Az egymásért végzett munka öröme, az egymás kedvét keresés izgalma: az illatos, meleg szobában, a gyertya félfomályában, a fotel meleg ölelésében összebújva átélte pillanatnyi édes, közös semmittevés.

Valami olyan ragyogás, olyan mélyről jövő, remegő izgalommal teljes nyugalom van ebben a pillanatban, ami kevés dologhoz hasonlítható a világon. Talán csak kettőhöz: az őszinte szívű szerelmesek mélyen egymásba fonódó tekintetéhez, amikor a pillantásukban a legtöbbet adják egymásnak: a lelküket, egész valójukat; ahhoz, amikor az édesanya éppen csak megszületett csecsemője szuszogását hallgatja, mélyen magába szívva a gyermek édes illatát.

Édes fájók ezek a pillanatok, és éppen ezért olyan fontosak, mert ritkán adatnak az életben. S mi oly balgák vagyunk, hogy még ezeket a ritka pillanatokot is képesek vagyunk megrontani, sőt megtagadjuk azokat magunktól, mert a sok „sürgős” tennivaló között már nem marad idő, erő az igazán „fontosra”.

A karácsonyban éppen ezt kapta meg az embervilág: Az Isten mélységes, őszinte, önmagát adó szerelmét, mely a betlehemi jászolbölcsőben fekvő gyermekben lett nyilvánvaló. Hogyan élhette meg Mária azt a félelemmel vegyes gyönyörűséget, hogy az ő gyermeke az Isten Fia; mit érezhettek a hosszú utat megtett napkeleti bölcsek, akik fényes királyi palota helyett istállóban térdepeltek a világ Megváltója előtt? És a pásztorok, akik előbb félve, majd boldogan vették a hírt, s elmentek egészen Betlehemig, hogy lássák a csodát? Mind-mind ugyanaz a reszkető boldogság, csodálattal, mély érzelmekkel teljes békesség. Erre vagyunk mi is. Csak azt ne gondoljuk, hogy mindez magától az ölünkbe hullik! Legelőször a saját lelkünknek kell rá felkészülnie!

„Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéből,
hajtás sarjad gyökereiről.
Az Úr lelke nyugszik rajta,
a bölcsesség és értelem lelke,
a tanács és erő lelke,
az Úr ismeretének és félelmének lelke...
Akkor majd a farkas a báránnyal lakik,
a párdúc a gödölyével hever,
a borjú, az oroslán és a hízott marha együtt lesznek...
és az alig elválasztott gyermek
a mérgekígyó fajtára felé nyújtja kezét.
Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki,
mert tele lesz a föld az Úr ismeretével,
ahogyan a tengert víz borítja.”

(Ézsaiás könyve, 11. rész)

Ez a messiás békéje. Hogy ez utópia? Itt a földön bizonyára igen, de az ígéret nem is mostanra szól.

S hogy mennyire vágyunk erre, mi sem biztosítja jobban, mint maga a karácsony létezése, melyet szerte a világon a szeretet és a békesség idejeként ünnepelemek. Bizonyítja a hallatlan emberi igyekezet, hogy legalább ezen a 2-3 napon jobban figyeljünk egymásra (elismerve ezzel, hogy más napokon, más időben igencsak „híjjával találattunk”); bizonyítják a legalább szentestére megkötött tűzszüneti megállapodások, melyek a háborúban gyötrődőket is megajándékozzák néhány nyugodt pillanattal.

Soha ne is szűnjön meg ezen igyekezet, ezért fáradozni, mert „boldogok a békességet teremtők, mert ők Isten fiainak neveztetnek.”

Áldott, békés, boldog ünnepet, új esztendő és hétköznapokat kívánunk mindenkinek!

Nagy Zsoltné

Gárdonyi Zoltán Református Zene és Művészeti Iskola

2004. január 17-én (szombat) 15.00 órától
a Városi Sportcsarnokban

Néptáncgálát (I. féléves vizsga) rendez.

17.30 órától

SZÉKI TÁNCCHÁZ

Mindenkit szeretettel várunk!

Belépő: gyerek 100 Ft, felnőtt 200 Ft

